

разена и с принципите за спецификата на избора между „сокола и врабчето“. Така че преференциалната позиция спрямо българите си остава принципна, но тя не обезличава инструментализма на част от циганите за вертикализация, за откъсване от хоризонтализма на собствената жизнена и социална среда тъкмо и посредством включването в средата на турския етнос.

Предпочитанието на ромите към българите в съпоставка с отношението им към турците проличава и в политическата сфера. **На въпроса: „Ако партията, на която симпатизирате, издигне на следващите избори във вашия район подходящ кандидат, ще гласувате ли за него, ако е: българин, турчин, циганин и т. н.“**²³, се дават следните показателни отговори, някои от които вече бяха предмет на моя анализ по-напред, където се засягаше релацията на ромите с „другите“ (по-конкретно с българите).

	Ако е българин	Ако е турчин	Ако е циганин
Българи	95,0	28,5	12,5
Турци	86,3	95,6	39,3
Цигани	79,8	51,4	70,0

От фиксираните резултати се вижда, че циганите проявяват най-голяма предразположеност към гласуване вот на доверие за своя избраник, ако е от средите на българите, като дори го предпочитат и пред собствен (етнично селектиран) представител.

Естествено, в този случай трябва да имаме предвид и съобразяването на ромите с обективните измерения на социално-историческата и политическата ситуация, с реалните шансове в политическата конкуренция едни или други да надделеят, с възможността да се получи нещо в повече чрез депозиране на доверие и лоялност към една или друга доминираща или субдоминираща етнична общност и пр.

Независимо от тези спецификации обаче фактите красноречиво показват, че ромите поставят на най-ниска позиция в скалата на политическите си предпочитания кандидат от средите на турския етнос. Това има своите логични и естествени обяснения в цялостна-